ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΜΥΡΝΗΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΑΣΤΕΙΑ
Ἐτησία Γρ. ἀργ. 80. — Ἑξάμηνος 40. — Τρίμηνος 20

ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ἐτησία Γρ. ἀργ.	120	Ἐτησία Φρ. χρ.	30
Ἑξάμηνος » »	70	Ἑξάμηνος » »	17
Τρίμηνος » »	40		

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τῆς 1 καὶ 15 ἑκάστο [illegible]
ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΚΑΙ ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕ [illegible]
ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφον [illegible]
10 Παρ. ἕκαστον φύλλον [illegible]

ΗΜΕΡΗΣΙΑ-ΣΜΥΡΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἀρχισυντάκτης
ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΚΟΚΚΙΝΙΔΗΣ

ΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ν. ΤΣ [illegible] ΡΟΥΚΤΣΟΓΛΟΥ

Διαχειριστὴς
Γ. Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΤΟΣ Γ΄ον ΑΡ. 659 | [illegible]ΑΦΕΙΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΟΔΟΥ ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΛΙΟΤΤΗ | ΣΜΥΡΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ 2 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1908

ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΘΥΡΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ;

Τηλεγραφήματα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ [illegible]ον ἀντιφατικά, καταφθάνουσι σχετι[illegible] πρὸς τὰς σημερινὰς σχέσεις τῶν Ην. Πολιτειῶν καὶ τῆς Ιαπωνίας, πανταχό[illegible] δ' ἐρωτῶσιν ἐὰν ὁ πόλεμος εἶναι προ[illegible]χής.

Σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο πα[illegible]χει ἐνδείξεις λίαν ἐνδιαφερούσας συνέν[illegible]ύξεις μετὰ τοῦ Σὶρ Καρόλου Δίλκε δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τῆς Pall Mall Gazette.

Ο Σὶρ Κάρολος Δίλκε δὲν πιστεύει ὅτι ὁ πόλεμος μεταξὺ τῶν δύο δυνάμεων ἐπίκειται, διότι οὐδ' ἡ μία οὐδ' ἡ ἄλλη ἔχει τι νὰ κερδίσῃ ἐκ ῥήξεως τοιαύτης. Η Ιαπωνία εἶναι πολὺ ἀπησχολημένη ἐν Μαντζουρίᾳ ὥστε δὲν δύναται νὰ ἐπιθυμῇ τὰς Φιλιππίνας, ἄλλως τε, καὶ ἐὰν ἡ Ιαπωνία [illegible]φουξένει καταστροφὴν εἰς τὸν Ιαπωνικὸν στόλον, ἡ νίκη της θὰ ἦτο ἐφήμερος, διότι αἱ Ην. Πολιτεῖαι δὲν θὰ ἐβράδυνον νὰ ναυπηγήσωσι νέον στόλον, ὅπως ἐξουδετερώσωσι τὰς θυσίας τὰς γενομένας ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Ανατέλλοντος Ηλίου.

* *

Η γνώμη αὕτη τοῦ Σὶρ Καρόλου Δίλκε ἐνδιαφέρει μεγάλως διότι δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς διερμηνεύουσα τὰς σκέψεις τῶν Αγλικῶν πολιτικῶν κύκλων ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ. Η Αγγλία εἶναι ἡ σύμμαχος τῶν Ην. Πολιτειῶν καὶ δὲν δύναται ν' ἀνεχθῇ ὅπως ἐπαισθητὸν κτύπημα κατα[illegible] κατὰ τοῦ γοήτρου τῆς Αμερικα[illegible] δυνάμεως. Επὶ πλέον τὸ ζήτημα [illegible] περιορισμοῦ τῆς Ιαπωνικῆς μετανα[illegible]σεως τίθεται καὶ διὰ τὸν Καναδᾶν, [illegible] εἶναι Αγγλικὴ κτῆσις, ὡς καὶ διὰ [illegible] Ην. Πολιτείας, οὕτως ὥστε ἂν πρου[illegible]κάλει ἔνοπλον ῥῆξιν μεταξὺ Ιαπωνίας καὶ Ην. Πολιτειῶν, μέγας φόβος ὑπάρχει μὴ διαταράξῃ τὰς ὑφισταμένας μεταξὺ Λονδί[illegible] καὶ Τοκίου φιλικὰς σχέσεις.

Οντως ὁσονδήποτε καὶ ἂν ἐξετάσῃ τις [illegible]άσας τὰς λεπτομερείας τοῦ προβλήμα[illegible] τούτου, δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ διὰ [illegible]ς ἰσχυροὺς λόγους οἱ Αμερικανοὶ ἢ οἱ [illegible]άπωνες ζητοῦσι νὰ προκαλέσωσι πόλε[illegible]ον. Η κατοχὴ τῶν Φιλιππίνων, αἵτινες [illegible]ρίσκονται ἐν τῇ ἀκτῖνι τῆς ἀμέσου δρά[illegible]σεως τῆς Ιαπωνίας, δὲν θὰ ἱκανοποίει τοὺς [illegible]άπωνας διὰ τὰς μεγίστας θυσίας, ἅστινας [illegible] ἐξυπήκουε δι' αὐτοὺς εἰς πόλεμος, ὅσ[illegible] ἴσως θὰ ἦτο εἰς τὰς συνεπείας του τρομερώτερος τοῦ μετὰ τῆς Ρωσσίας.

Αἱ Κυβερνήσεις τοῦ Τόκιο καὶ τῆς Βασιγκτῶνος, ὡς ἐπανειλημμένως ἐγράψαμεν, ἔχουσι βαθεῖαν συνείδησιν τῶν εὐθυνῶν αἵτινες ἐπιβαρύνουσιν αὐτάς, ὥστε νὰ μὴ ῥιφθῶσιν ἀταλαιπώρως εἰς τοιαύτην περιπέτειαν. Μεταξὺ αὐτῶν δὲν ἀνεφύη οὐδὲν τῶν ζητημάτων ἐκείνων, ἐκ [illegible] λύσεως τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ τύχη [illegible] Αὐτοκρατορίας καὶ τὸ μέλλον ἑνὸς [illegible]οῦ. Συνεπῶς, πᾶσα ἰδέα περὶ πολέμου [illegible]έον νὰ ἐξαιρεθῇ καὶ ἂν δ' ἀκόμη ἡ ἰδέα αὕτη ἐβεβαιοῦτο παρ' ἑνὶ τῶν δύο λαῶν, [illegible]ρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι θὰ δυνηθῶσι [illegible]ντιδράσωσι κατ' αὐτῆς διὰ νὰ μὴ ἀ[illegible]ψωσι τὸν σωβινισμὸν νὰ ἐξερεθίσῃ τὴν φαντασίαν τοῦ λαοῦ καὶ δημιουργήσῃ ῥεῦμα ἐξ ἐκείνων εἰς τὰ ὁποῖα οἱ διευθύνοντες δὲν δύνανται ν' ἀντιστῶσι.

L. Herald

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ

Διὰ τὰς ἐφημερίδας κατήντησε νόμος νὰ προσφέρουν τὴν συγγραφικὴν δόξαν ὡς δῶρον πρωτο[illegible]

[illegible]

Μία Κυριακή,—εἶνε κάμποσα χρόνια [illegible] ἐπλησίασεν ἕνας γνωστὸς [illegible] καϋμένε, νὰ κάμω ἕνα ἐλεγεῖο γιὰ τὸ θάνατο μιᾶς κόρης, μὰ δὲν τὰ καταφέρνω· δὲν μοῦ κάμεις αὐτὴ τὴ χάρη;..»

Δύσκολα ἠμπορῶ ν' ἀρνηθῶ ὅταν μοῦ ζητοῦν μίαν χάριν. Αμα ἤκουσα τί ἐπερίμενεν ἀπὸ μένα τὸν εἶδα καλὰ καλὰ σὰν νὰ ἤθελα νὰ τοῦ πῶ: «εἶσαι στὰ καλά σου, χριστιανέ μου»; Μὰ κι' ἐκεῖνος μὲ εἶδε μ' ἕνα βλέμμα ποῦ φανερὰ φανερὰ ἔλεγε: «ἂν δὲν ἠμπορέσῃς νὰ τὸ κάμῃς ἐσὺ ποιὸς ἄλλος θὰ εἶνε ἱκανός»;

Κατηραμένη ματαιοδοξία! Μ' ἔφαγε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο. Εδωσα ὑπόσχεσιν νὰ συνθέσω τὸ ἐλεγεῖον. Ετρεξα εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐκλείσθηκα μέσα ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἐν ᾧ ἔξω ἦτο χαρὰ Θεοῦ, ἐγὼ ἐβασάνιζα τὸ μυαλό μου καὶ προσπαθοῦσα νὰ δημιουργήσω μαύρους οὐρανοὺς καὶ θεοσκότεινες ἡμέρες.

Εφαγα ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ δὲν ἔκαμα τίποτε. Ηρχιζα π. χ.:

Οὐρανὸς κατάμαυρος καὶ κεῖνος σιγοκλαίει

καὶ ἔπειτα δὲν κατώρθωνα νὰ εὕρω τὸν ὁμοιοκατάληκτον στίχον. Τὸν ἤλλαζα διότι ἐνόμιζα ὅτι αὐτὸς ἔπταιε, αὐτὸς ἦτο ὁ ἔνοχος τῆς ἀποτυχίας. Ενθυμοῦμαι π. χ. τὸν ἑξῆς ἀμίμητον στίχον:

Αχ! κλάψετε τὴν ἄμοιρη τὴν κόρη τὴν [παρθένα.

Ενθυμοῦμαι ἀκόμη ὅτι ἔσφιγγα, ἔσφιγγα τὸ κεφάλι μου σὰν νὰ ἤθελα νὰ πετάξω ἀπὸ μέσα τὸν ὁμοιοκατάληκτον στίχον καὶ ἐμονολογοῦσα: «παρθένα, μένα, σένα, παρμένα» καὶ ἐπὶ τέλους τὰ κατάφερα. Ιδοὺ ποῖος στίχος ἐπήδησε θριαμβευτικῶς ἀπὸ τὸ κεφάλι μου κατόπιν πολλῶν πόνων:

ποῦ τὰ τριαντάφυλλα τὴν ἔχουνε παρ[μένα.

Θὰ πῆτε ὅτι οἱ πόνοι μου ἦσαν βουνὰ καὶ οὔτ' ἕνα ποντικαλάκι δὲν ἐγέννησα. Μὰ τὴν ζωήν μου, δὲν ἦτο διαφορετικὴ ἡ γνώμη μου· ἤμουν καὶ πεινασμένος.. Εσχισα ὅλα τὰ χαρτιὰ ποῦ ἦσαν ἐμπρός μου μουντζουρωμένα, ἐσηκώθηκα καὶ ἔτρεξα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου εὐτυχῶς χωρὶς κανένα κόπον κατώρθωσα νὰ εὕρω τὴν ὁμοιοκαταληξίαν ποῦ ἐζητοῦσεν ἡ ἄδειανὴ κοιλιά μου.

— Ποῦ εἶνε τὸ ποίημα; ἐρωτοῦσε τὰν αὔριον ὁ κύριος ποῦ μοῦ εἶχε δώσῃ τὴν παραγγελίαν.

— Τὸ ποίημα ... τὸ ποίημα. Α ναί, ἔχεις δίκηο, τὸ ξέχασα.

— Κύτταξε, καϋμένε, μὴν ξεχνᾷς γιατὶ τὸ Σάββατο εἶνε τὰ σαράντα.

— Εννοια σου, ἔννοια σου!

Περιττὸν νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι δὲν ἐπανέλαβα τὸ πείραμα καὶ ὅτι διαρκῶς ξεχνοῦσα τὴν παραγγελίαν ἕως ὅτου ἐπέρασαν τὰ σαράντα καὶ μαζί των καὶ ἡ μόνη μου ποιητικὴ ἀπόπειρα. Επομένως ὅταν λέγω ὅτι ποτὲ δὲν κατώρθωσα νὰ ζευγαρώσω δύο στίχους μὴν ξεχνᾶτε ὅτι εἰς ἐμένα χρεωστεῖ ὁ Παρνασσὸς τὸ δίστιχον αὐτό:

Αχ! κλάψετε τὴν ὄμορφη τὴν κόρη τὴν [παρθένα
ὁποῦ τὰ τριαντάφυλλα τὴν ἔχουνε παρμένα

Νομίζετε ὅτι, μολονότι γελοῖοι εἶνε καλλίτεροι ἀπὸ μερικοὺς ποῦ δημοσιεύονται εἰς τὰ πρωτοχρονιάτικα φύλλα; Σὰν νὰ μὴ ἔχετε ἄδικον καὶ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται; προτιμῶ τὸ ὀδοντοϊατρικὸν ἄρθρον τοῦ κ. Παπαζαφειροπούλου ἀπὸ μερικὰ ποιήματα. Μόνον ὅτι δὲν καταλαμβάνω διατὶ ἀφιερώνεται εἰς γυμνασιάρχην.

Ωρισμένως εἶμαι χονδροκέφαλος καὶ δι' αὐτὸ ἴσως εὑρίσκω χαμένους καὶ τοὺς κόπους τοῦ κ. Μπενάκη, ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται ὡς δικηγόρος τῆς ἀπολύτου ὀνομαστικῆς. Θὰ μοῦ πῆτε: καὶ τὸ παράδειγμα «ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται»; Μὰ φίλοι μου, τόσον εὔκολα διορθώνεται τὸ πρᾶγμα, ὥστε ἐγὼ ὁ χονδροκέφαλος δὲν εὑρίσκω καμμίαν δυσκολίαν νὰ ψάλω κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ 1907 καὶ ὅλων τῶν δοξομανῶν τῆς πρωτοχρονιᾶς:

«Επελθὼν γὰρ ὁ θάνατος ταῦτα πάντα ἐξηφάνισε».

ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΚΡΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΗΣΟΝ

ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΡΑΣΑ

Εβλεπον εἰς τὰς ἀγαπητάς μου Σμυρναϊκὰς ἐφημερίδας τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς Ιερᾶς Μητροπόλεως ἀπαγόρευσιν τῆς ἐν Σμύρνῃ παραμονῆς τῶν ἀέργων ἱερέων. Εβλεπον ἐπίσης τὰ γραφόμενα καὶ περί τινων ἄλλων μὴ ἱερέων, ἐχόντων ὅμως γένεια καὶ ῥάσα, οἵτινες κατὰ τοὺς ἀρθρογράφους τῶν ἐφημερίδων ἀγνώστου τινὸς ἕνεκα μένουσιν εἰς τὰς πόλεις. Θὰ ἔχουν βέβαια καὶ αὐτοὶ κάποιον λόγον ὑπάρξεως. Καὶ ἀφ' οὗ τοὺς θέλει ἡ κοινωνία καὶ δὲν παραξενεύεται ἀπὸ τὴν ἐν μέσῳ αὐτῆς ἀνατροφὴν τῶν μὴ ἱερέων ῥασοφόρων καὶ πωγωνοφόρων, διατὶ νὰ μὴ ἀναστρέφωνται καὶ αὐτοὶ ἐν μέσῳ αὐτῆς; Εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Μητροπολίτης ἐπεχείρησε [illegible]

[illegible] τὸ ξεθωριασμένο ῥάσο. Μιὰ φορὰν ἐδανείσθη ὁ δυστυχὴς διὰ νὰ πληρώσῃ φάρμακα διὰ τὴν βαρέως νοσήσασαν νύμφην του. Αλλοι μεγαλόσχημοι συνάδελφοί του ἔστελναν πρὸς ἐξαργύρωσιν τοκομεριδίου καὶ εἶχαν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς μερικὰ πολυθέλγητρα σαλονάκια. Πῶς νὰ μὴ λησμονήσουν οἱ καημένοι, ὅτι ἀπηρνήθησαν τὰ πάντα γενόμενοι μοναχοὶ ἢ [illegible]μήσως οἱ πειρασμοὶ τοῖς τὸ ἐπέτρεπον; Δὲν εἶναι παντοῦ οἱ ἄνθρωποι κακοὶ καὶ ἀπαιτητικοὶ καὶ **ὁρῶντες κάρδαμα,** *ὅπως ἔλεγεν ὁ Αριστοφάνης. Καὶ οἱ καλοὶ καὶ φιλόξενοι καὶ ἀνεκτικοὶ ἄνθρωποι μόνον ἁγίους Αντωνίους δὲν ἀνέχονται. Οἱ ἄλλοι ἔχουν πάντοτε προθύμους τοὺς πιστούς τους λαμβάνοντας τὸ φῶς παρ' ἐκείνων [illegible]τινες δὲν θέτουσι τὸν λύχνον ὑπὸ τὸ μόδιον. Μὲ μίαν μόνον διαφοράν, ὅτι ὅταν παρατεντωθοῦν τὰ σχοινιὰ καὶ ἀποκαλύπτωνται πράγματα θλιβερὰ εἰς βάρος τοῦ κλήρου, τότε ὅλοι κατεξανίστανται καὶ γίνονται Κάτωνες καὶ κλαίουσι καὶ θρηνοῦσι καὶ ὀδύρονται διὰ τὴν τλήμονα ἀρετήν. Καὶ ποῦ νὰ εὕρῃ τόπον ἡ τλήμων ἀρετή; Αφ' ἑνὸς περιφρονοῦμεν τὸν κλῆρον, ἀφ' ἑτέρου ὑποστηρίζομεν λεληθότως καὶ ἐνθαρρύνομεν τὰς ὑπερβασίας του καὶ μόνον ὅταν παραστῇ θλιβερά τις περίστασις καταλαμβανόμεθα ἀπὸ μέτρα σπασμωδικά. Λησμονοῦμεν δ' ὅτι εἶναι θαῦμα πῶς εὑρίσκονται καὶ καλοὶ κληρικοί.*

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ «ΗΜΕΡΗΣΙΑΣ»

Μόνον ἡ ἀντίστασις νικᾷ τὴν δυστυχίαν.

Ο προλαμβάνων τὴν ἀνάγκην προλαμβάνει καὶ τὸ ἔγκλημα.

Τὸ κοινὸν ἀγαπᾷ νὰ λανθάνεται.

Η τιμὴ εἶναι ἡ ἀνδρικὴ αἰδώς.

Η αἰδὼς καλλύνει τὴν ὡραιότητα, ὅπως ἡ δρόσος καλλύνει τὴν φύσιν.

Γέρων ἄνευ ἀξιοπρεπείας εἶνε ὡς ἡ γυνὴ ἄνευ αἰδοῦς.

Εἶναι ἐξ ἴσου σπανία ἡ ἀληθὴς δυστυχία, ὅσον καὶ ἡ ἀληθὴς εὐτυχία.

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Οὐδὲν τῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἔμειναν ἀπρόσιτον τῷ συγχρόνῳ χειρουργῷ. Ο ἐγκέφαλος, οἱ πνεύμονες, τὰ ἐν τῇ κοιλίᾳ διάφορα σπλάγχνα, οἷον ἧπαρ, σπλήν, πάγκρεας, ἐντερικὸς σωλὴν κτλ. Μόνον ἐπὶ τῆς καρδίας ἐνομίζετο μέχρι τινὸς ὅτι ἡ τοῦ χειρουργοῦ ἐπέμβασις ἦτο ἀδύνατος ἕνεκα τῶν κινήσεων ἃς αὕτη κέκτηται, ἀλλ' ἓν βῆμα εἰσέτι ἐπὶ τὰ πρόσω, καὶ τὸ πολύτιμον τοῦτο ὄργανον, ἢ μᾶλλον ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐπέμβασις ἐγένετο μία ἐκ τῶν νεωτάτων κατακτήσεων τῆς συγχρόνου χειρουργικῆς.

Τῷ 1896 πρῶτος ὁ Farina ἐπὶ τραύματος τῆς καρδίας ἐτόλμησε νὰ ἀνεύρῃ τὴν βλάβην καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ ῥαφὴν ἐπ' αὐτῆς. Κατόπιν εὗρε πολλοὺς μιμητάς, σήμερον δὲ αἱ ἐπὶ τῆς καρδίας χειρουργικαὶ ἐπεμβάσεις ἀριθμοῦνται καθ' ἑκατοντάδας.

Η ἱστορία τῶν τραυμάτων τῆς καρδίας διαιρεῖται εἰς τρεῖς περιόδους: κατὰ τὴν πρώτην τὸ τραῦμα τῆς καρδίας ἐθεωρεῖτο μοιραίως θανατηφόρον καὶ μὴ ἐπιδεχόμενον οὐδεμιᾶς θεραπευτικῆς ἀγωγῆς. Κατὰ τὴν δευτέραν ἐγένοντο παρατηρήσεις τινὲς περὶ τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ θανάτου, παρετηρήθησαν δὲ περιπτώσεις τινὲς ἰάσεως διά τινων ἰατρικῶν μέσων, οἷον ἡσυχίας ἀπολύτου, ἀφαιμάξεως καὶ παρακεντήσεως τοῦ περικαρδίου. Κατὰ τὴν τρίτην περίοδον ἡ ῥαφὴ τοῦ τραύματος τῆς καρδίας ἐφηρμόσθη παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ κατόπιν πειραματισμοῦ ἐπὶ τῶν ζώων.

Α). Πρώτη περίοδος — Ο Ιπποκράτης εἰς τοὺς ἀφορισμούς του θεωρεῖ τὰ τραύματα τῆς καρδίας ὡς τάχιστα θανατηφόρα. Ο Κέλσιος ἀποδίδει τὸν θάνατον εἰς τὴν [illegible] αἱμορραγίαν. Ο Γαληνὸς διαιρεῖ τὰ τραύματα τῆς καρδίας εἰς διαμπερῆ καὶ μή [illegible] ὁ θάνατος ἐπέρχεται ἀκαριαῖος· [illegible] ἡ ζωὴ τοῦ τραυματίου δύναται νὰ παραταθῇ ἐπὶ 24 ὥρας. Κατὰ τὸν Αβικέννα ἐπίσης ἡ αἱμορραγία εἶναι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου [illegible] Lafranc, Zacchia, καὶ Faloppe, ὅστις γράφει «Vulnerato corde non potest [illegible] vivere, nisi miraculoso».

Β). Δευτέρα περίοδος — Κατὰ ταύτην [illegible] Ο Legouest ἔγραψε «Μερικαὶ περιστάσεις [illegible]. Κατὰ τὸ 1887, ὁ Ridinger ἔλεγεν [illegible] αἱ περὶ ῥαφῆς τῆς καρδίας προ[illegible] ἀξίζουσιν οὐδεμιᾶς μνείας. Ο Tillman ἔγραφεν «εἴμεθα ἀφωπλισμένοι ἐναντίον τῶν αἱμοραγιῶν τῆς καρδίας, ἧς τὰ τραύματα δυστυχῶς δὲν κλείονται διὰ τῆς ῥαφῆς.»

Οὐχ ἧττον ὅμως ὁ König ὑποθέτει ὅτι ἡ ῥαφὴ αὕτη εἶναι μὲν δύσκολος ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀδύνατος.

Γ). Τρίτη περίοδος. — Τὸ 1896 ὁ Farina προέβη εἰς τὴν ῥαφὴν τῆς καρδίας εἰς τραυματισθέντα δι' ὀξέος ὀργάνου κατὰ τὴν καρδιακὴν χώραν ἔκτοτε δὲ ἡ καρδιορραφία ἤρχισε νὰ ἐφαρμόζηται συχνότερον, πολλαὶ δὲ μέθοδοι προυτάθησαν πρὸς εὐκολωτέραν ἐκτέλεσιν αὐτῆς, καὶ καθ' ἑκάστην ὁ ἀριθμὸς τῶν ῥαφῶν τῆς καρδίας αὐξάνει αἱ δὲ ἐπιτυχίαι αὐτῆς παροτρύνουσι τοὺς χειρουργοὺς ὅπως ἐπεμβαίνουσι συχνότερον.

Εν τῷ προτελευταίῳ χειρουργικῷ συνεδρίῳ τῶν Γερμανῶν χειρουργῶν ἀναγράφονται πολλαὶ ἐπιτυχεῖς ἐπεμβάσεις ἐπὶ τῆς καρδίας. Ο Ouenu κατ' Ιανουάριον τοῦ λήξαντος ἔτους ἀναφέρει περίπτωσιν τραύματος τῆς καρδίας, θεραπευθέντος διὰ τῆς ῥαφῆς μετ' ἐπιτυχοῦς ἀποτελέσματος ὡς καὶ ὁ Duval. Ωσαύτως ἐν τῷ τριακοστῷ ἕκτῳ χειρουργικῷ συνεδρίῳ τῶν Γερμανῶν χειρουργῶν κατ' Απρίλιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ Rhen τὴν εἰσήγησιν αὐτοῦ ἐποιήσατο περὶ τῶν τραυμάτων τῆς καρδίας καὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν διὰ τῆς ῥαφῆς.

Ο Valtor ἀργότερον ἀναφέρει περίπτωσιν τραύματος τῆς καρδίας διὰ πυροβόλου ἰσφαίρου ὅπλου εἰς ὃ ἐπενέβη μετὰ τέσσαρας ὥρας. Ο Richard ἀναφέρει τραῦμα τῆς καρδίας δι' ὀξέος ὀργάνου εἰς ὃ ἐπενέβη ἐπιτυχῶς διὰ τῆς ῥαφῆς τοῦ τραύματος. Ετχάτως ὁ ἐκ Βαρσοβίας Alexandre de Zavas Sky ἐπενέβη ἐπὶ τραύματος τῆς καρδίας διὰ ῥαφῆς.

Η διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως θεραπεία τῶν τραυμάτων τῆς καρδίας συνίσταται εἰς τὴν διάνοιξιν εὐρείας εἰσόδου κατὰ τὴν καρδιακὴν χώραν, ἐπιτυγχανομένης διὰ θωρακοτομίας πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ στέρνου, διὰ μεσαίας θωρακοτομίας ἀναμέσυον τοῦ στέρνου, καὶ διὰ θωρακοτομίας πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ στέρνου. Μετὰ τὴν θωρακοτομίαν τέμνομεν τὸ περικάρδιον, κατόπιν δὲ εὑρίσκομεν καὶ ῥάπτομεν τὸ τραῦμα τῆς καρδίας. Η ῥαφὴ τῆς καρδίας (καρδιορραφία) περιλαμβάνει τοὺς ἑξῆς τρεῖς χρόνους: Προσωρινὴν αἱμόστασιν τοῦ τραύματος, σχετικὴν ἀκινησίαν τῆς καρδίας καὶ τέλος ῥαφὴν τοῦ τραύματος αὐτῆς.

Η αἱμόστασις ἐπιτυγχάνεται εἴτε διὰ τῆς προσπελάσεως τῶν χειλέων τοῦ τραύματος τῇ βοηθείᾳ λαβίδων, εἴτε διὰ τῆς εἰσόδου ἑνὸς δακτύλου ἐντὸς τοῦ τραύματος, εἴτε διὰ τῆς ἕλξεως τῆς καρδίας πρὸς τὰ ἔξω συλλαμβανομένης διὰ τῆς χειρός. Οπως δὲ τεθῶσιν αἱ ῥαφαὶ πρέπει ἡ καρδία νὰ εὑρίσκεται ἐν σχετικῇ ἀκινησίᾳ ὅπερ ἐπιτυγχάνεται συλλαμβανομένης ταύτης ἐντὸς τῆς παλάμης. Τίθενται μία ἕως πέντε ῥαφαὶ ἀναλόγως τῆς τραυματικῆς ἐπιφανείας.

Η ἐπέμβασις αὕτη παρουσιάζει μὲν ὀλίγας δυσκολίας ἡ ἐκτέλεσις ὅμως αὐτῆς εἶνε δυνατὴ καὶ μάλιστα ἐν τοῖς Νοσοκομείοις ὅπου καὶ τὰ κατάλληλα μέσα ὑπάρχουσι καὶ προσωπικὸν λίαν ἐξησκημένον.

Ας ἐλπίσωμεν ὅθεν ὅτι εἰς πρώτην εὐκαιρίαν θὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν, καὶ παρ' ἡμῖν, ἀφοῦ καθ' ἑκάστην ἐκτελεῖται αὕτη ἐν Εσπερίᾳ, δὲν βλέπομεν δὲ τὸν λόγον διατὶ νὰ μὴ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, ἐν ᾗ μετ' ἐπιμελείας παρακολουθοῦνται ὅλαι αἱ πρόοδοι τῆς Επιστήμης καὶ αἱ περὶ τὴν χειρουργικὴν τελειοποιήσεις.

Εν Σμύρνῃ τῇ 30)12 1907.

Κ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Χειρουργός.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Αργὰ μὲ τὴν ἀστροφεγγιὰ περνοῦσε τὸ κο
(πάδι
Οταν ὁ γέρος, ἔπεσε [illegible] γερανός·
Ποτέ του δὲν τὸν πλάνεψε σὰν τότε ὁ οὐ-
ρανός
Μὲ τὸ βαθὺ κι' ἀπόκοσμο τῆς γαλανάδας
χάδι.

[illegible]

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΧΡ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΗΝ ΕΧΑΣΕ ΣΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Μία χειμωνιάτικη βραδειά. Οἱ δρόμοι πλημμυρισμένοι ἀπὸ τὴν βροχήν. Ο ἄνεμος ἐφαίνετο πῶς θὰ ξεκαρφώσῃ τὰ κεραμείδια. Επέστρεφε στὸ σπῆτι του, βρεγμένος, μουλιασμένος ὡς τὸ κόκκαλο.

Ανέβηκε στὸ δωμάτιόν του, ἐκλείσθηκε μέσα καὶ ὅπως ἦτο χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ, χωρὶς νὰ καθαρισθῇ ἔπεσε στὸν καναπέ.

Εκεῖ στὴ μοναξιὰ τοῦ δωματίου του ἐξερράγη ἄλλη καταιγὶς ποῦ συνεκράτει μέσα του.

Εκλαιεν.

Μὲ λυγμοὺς ἀπελπισίας, μὲ τὴν ἀπόγνωσιν τῆς ἐπὶ μακρὸν συγκρατηθείσης ὀδύνης, μὲ τὸ ἀχαλίνωτον πεῖσμα ποῦ προκαλεῖ ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀδυναμίας μας ὅταν ἡ θέλησις κάμπτεται καὶ μένει ἀνίσχυρος ἀπέναντι τοῦ πάθους τὸ ὁποῖον τὴν δαμάζει.

Εκρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ φωτογραφία ξασπρισμένη ἀπὸ τὰ φιλιά, ἀπὸ τὰ δάκρυα ποῦ τὴν ἐμούλιασαν, τῆς ὡμιλοῦσε, τῆς ἔλεγε ἕνα σωρὸ ἀσυνάρτητα λόγια ποῦ φέρνει στὰ χείλη ἡ ἀπελπισία καὶ κατέληγε στὴν ἴδια ἐπῳδόν.

Τετέλεσται! τὴν ἔχασα πλέον!

Τρία ἔτη τώρα εἶχεν ἐρωμένην.

Μίαν γυναῖκα τοῦ κόσμου ἡ ὁποία ἀνεστάτωσε τὴν ζωήν του.

Τὴν ἠγάπησε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ καλὰ καλά. Προσηλώθη εἰς τὴν λάμψιν της ὅπως προσηλοῦται μιὰ πεταλούδα στὸ φῶς.

Αφέθη ἀμέριμνος εἰς τὸ πάθος του, χωρὶς ὑπολογισμούς, μὲ τὴν συναίσθησιν ὅτι βαυκαλίζεται ἀπὸ μίαν χίμαιραν.

Εκείνη ἀντέστη. Δὲν ἦτον ἐλευθέρα. Αντέταξε τὰ συνειθισμένα ὅπλα, τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν περιφρόνησιν μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀσυναισθήτως παρεσύρθη ἀπὸ τὴν δίνην τοῦ πάθους μὲ τὸ ὁποῖον τὴν περιέβαλεν, ὑπέκυψε μαγευμένη ἀπὸ τὴν αἴγλην τοῦ αἰσθήματος τὸ ὁποῖον ἐνέπνευσε.

Παρεδόθη ἐκνευρισμένη πλέον ἀπὸ τὴν πάλην ἀπηυδισμένη ἀπὸ τὴν ἀνωφελῆ ἀντίστασιν, εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος διότι τοῦ ἀντέτεινε. Δὲν εἶχε τύψεις, δὲν εἶχε κἂν συναίσθησιν τοῦ σφάλματός της—τὸ αἴσθημά της ἦτον ἡ συγγνώμη ὑπεραπολογία της.

Παρεδόθη διὰ νὰ τὸν κατακτήσῃ ὁλόκληρον, διὰ νὰ λάβῃ μίαν ἔτι ἀπόδειξιν τῆς κυριαρχίας της, τὴν ἀναμφισβήτητον ἀπόδειξιν τὴν ὁποίαν δίδει εὐτυχὴς ἐραστὴς εἰς πεφιλημένην ἐρωμένην—τὴν εὐτυχίαν του.

Κάθε ἡμέραν τοῦ ἐπεφύλασσε καὶ μίαν ἔκπληξιν καὶ μίαν χαρὰν καὶ δὲν ἀπέκαμε νὰ τῆς λέγῃ εὐχαριστῶ, νὰ τῆς τὸ λέγῃ μὲ τὰ χείλη του, μὲ τὰ μάτια του, μὲ τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ του, κάθε ἡμέρα εἶχε καὶ μιὰ ὑποχρέωση καὶ μιὰ νέα καλωσύνη νὰ τῆς χρεωστῇ.

Οταν τοῦ διηγεῖτο τὰ μεγάλα μυστικὰ —πῶς ἐταράχθη καὶ ἔχασε τὰ λόγια της διότι ἤκουσεν ἔξαφνα νὰ προφέρουν τὸ ὄνομά του ὅταν τοῦ ἐμπιστεύετο τὰ τρελλὰ παιγνίδια ποῦ ἔκαμε μὲ τὰς φίλας της καὶ ἤκουε τὰ θορυβώδη γέλοια της ποῦ ἀντηχοῦσαν στὰ στήθη του γιὰ νὰ σκορπίσουν τὴν χαρά, γιὰ νὰ πλημμυρίσουν τὴν εὐτυχίαν. Οταν τὸν ἠρώτα μὲ τὴν παραπονεμένη φωνὴ χαϊδευμένου παιδιοῦ, ἂν τὴν ἀγαπᾷ, ἂν εἶναι φρόνιμος, ἂν εἶναι πιστός—ἠσθάνετο πῶς ἀναγεννᾶται πῶς ξαναγυρίζει ὀπίσω σὲ περασμένα χρόνια.

Πάει πιά. Τὴν ἔχασε γιὰ πάντα. Θέλει νὰ τὸ ἀντιληφθῇ, θέλει νὰ τὸ χωρέσῃ τὸ κεφάλι του. Αλλὰ τὸ μυαλό του ἐπαναστατεῖ καὶ ἀρνεῖται νὰ τὸν ὑπακούσῃ.

Συναθροίζει τὰς δυνάμεις του, προσηλώνεται νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν συμφορὰν καὶ μένει χαυνωμένος, ἀνίκανος νὰ συναρμολογήσῃ τὰς σκέψεις του, ἀνίκανος νὰ φαντασθῇ τέτοια πραγματικότητα.

Καὶ ἀποστρέφει τὸ βλέμμα του γιὰ νὰ προσκολληθῇ στὸ παρελθόν.

Ενθυμεῖται τὰς πρώτας ἐκστάσεις, τὰς ἐνειρώδεις ἀπολαύσεις του. Πόσος καιρὸς ἐπέρασεν καὶ ποῦ νὰ συνειθίσῃ στὴν εὐτυχίαν του, καὶ ποῦ νὰ πεισθῇ πῶς εἶνε ἐξύ[illegible]

[illegible]

[illegible] λούθει τὰς ἐργασίας του, τὰς προόδους του, πῶς ἐφιλοδόξει δι' αὐτόν, τὰ παράφορα φιλιά της ὅταν τῆς ἔφεξε καμμιὰ ἐπιτυχίαν του. Τὴν μελαγχολίαν του ὅταν ἐβράδειαζε καὶ ἔνοιωθα πῶς εἶνε μὲ τὸν ἄλλον μ' ἐκεῖνον ποῦ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ εἶνε πάντοτε στὸ πλευρόν της, νὰ τῆς ὁμιλῶ νὰ τὴν καμαρώνω μέρα νύχτα.

Τὰ ἐπιχειρήματά της ὅταν ἤθελε νὰ τὸν πείσῃ νὰ μὴν ὑποφέρῃ, νὰ μὴ ζηλεύῃ γιατὶ δὲν ἔχει τίποτε νὰ φοβηθῶ γιατὶ πρὶν νὰ τὸν γνωρίσῃ οὔτε ἐφαντάσθη ποτὲ τὴν σκιὰν τῆς εὐτυχίας τὴν ὁποίαν τῆς ἀπεκάλυψεν. Πῶς ἐξεφωνοῦσε στὸ τέλος πεισματωμένη ἀπὸ τὴν ἀμφιβολίαν του, ἀφοῦ ἐξήντλει πλέον ὅλα τὰ ἐπιχειρήματά της, πῶς κατέληγε νὰ τοῦ λέγῃ «μὰ ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ σὲ δείρω ποῦ δὲν θέλεις νὰ μὲ πεισθῇς». Εν τούτοις ὑπέμενεν.

Εθεωροῦσεν ὅτι διέρχεται μεταβατικὴν περίοδον στὴν ζωήν του, πῶς προετοιμάζεται γιὰ τὴν μεγάλη εὐτυχία, τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ ἀξιωθῇ νὰ τῆς δώσῃ τὸ ὄνομά του, ποῦ θὰ ἦτον ὅλη ἰδική του!..

Επερίμενε νὰ ξημερώσῃ αὐτὴ ἡ ἡμέρα καὶ ἐπίστευσεν εἰς αὐτὴν ὅπως πιστεύομεν εἰς μέλλουσαν ζωήν. Δὲν ἐνδιαφέρετο νὰ ἐξετάσῃ, νὰ μάθῃ, νὰ ἐννοήσῃ πῶς θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα.

(Επεται τὸ τέλος)

ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ

Ο ΜΙΜΗΣ

(ΑΠΟ ΤΙΣ ΝΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ)

— Αὐτὸς μᾶς περνάει ὅλους μας καὶ στὴ μάθηση καὶ στὴ γνώση, λέει ὁ κὺρ Δημητρὸς ἅμα σηκώθηκε καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι του ὁ κὺρ Αποστόλης.

— Ακοὺς ἐκεῖ, νὰ ρωτάῃ ἂν εἶναι ἡ Σερβία στὸ Βελιγράδι! φωνάζει ὁ κὺρ Αναγνώστης.

— Σὰ νὰ μᾶς ρωτάῃ ἂν εἶναι τὸ σπίτι του στὴν καρέγλα του! λέει ὁ κὺρ Αντώνης, ποῦ ἤθελε καὶ νὰ χωρατέψῃ, καὶ νὰ δείξῃ πῶς ἤξερε αὐτὸς τί τοῦ γίνουνταν.

— Μὰ τέτοια θὰ ἀκοῦστε πολλά, τοὺς λέγω, βάζοντας τὴν ἐφημερίδα στὸ τραπεζάκι, καὶ μάλιστα στὰ μικρὰ χωριά, καὶ τὸ νοστιμώτερο εἶναι ἐκεῖνο ποῦ ἄκουσα ἀπὸ ἀπὸ τὴν καημένη τὴ Νικολάκαινα, τότες ποῦ πέθαινε ὁ ἄντρας της· ποῦ μὲ παρακαλοῦσε νὰ γράψω μιὰ γραφὴ τοῦ παιδιοῦ της, καὶ νὰ τὴ στείλω μὲ πρῶτο στὴν Αμερικὴ νάρθῃ πίσω ὁ γιός της, πρὶ νὰ πεθάνῃ ὁ πατέρας του! Σὰ νὰ λέμε, νὰ στείλω γραφὴ στἄλλο τὸ χωριό! Καὶ ποῦ νὰ ξέρε πῶς αὐτὸς ὁ τόπος σκεπάζει τὸ μισὸ τὸν κόσμο!

— Ως τόσο ἀπέθανε τότες ὁ καημένος ὁ γερο-Νικολάκης ἀπὸ τὸ χολόσκασμά του! λέει ὁ κὺρ Δημητρός.

— Φαίνεται πῶς ἔπρεπε νὰ ποθάνῃ ἕνας τους γιὰ νὰ ζήσουν καὶ νὰ βασιλέψουν οἱ ἄλλοι, τοὺς εἶπα τότες ἐγώ. Καὶ γιὰ ν' ἀλλάξουμε καὶ τὴν ὁμιλία, νὰ σᾶς διηγηθῶ πῶς ἔγεινε ἡ δουλειά. Γιατί ἤμουν ἀπατός μου ἐκεῖ στὴν ἀρρώστια πάνω. Τόνε θυμοῦμε τὸν ἥμερο ἐκεῖνο τὸ γέρο σὰ μοῦ ἔλεγε στὸ κρεββάτι του,—Γιατρέ, αὐτὸ τὸ παιδὶ μὲ σκοτώνει. Εἴταν ἡ ἐλπίδα μου κ' ἡ χαρά μου· ἀπὸ μέρα σὲ μέρα τὄβλεπα νὰ μεγαλώνῃ, νὰ προκόβῃ. Κ' ἔλεγα δόξα σοι ὁ Θεός, ποῦ ἂν κλείσω μιὰ μέρα τὰ μάτια μου, θἀφήσω στὸ μαγαζὶ τὸ Μιμῆ μου, καὶ μήτε ἡ μάννα του θὰ μείνῃ ὁλότελα χήρα μήτε ἡ ἀδερφούλα του ὀρφανή. Τί χαρὰ ποῦ τὴν εἶχα, γιατρέ μου, σὰν ξεσκόλησε πιὰ ἀπὸ τὰ γράμματα, καὶ τὸν πῆρα στὸ μαγαζί. Ενα καὶ μοναχὸ σφάλμα εἶχε, ποῦ τοὺς λογαριασμοὺς ἐκείνους νὰ τοὺς ἀφήσῃ δὲν ἤθελε! κι ὄχι νὰ ποῦμε τεφτέρια καὶ σοῦμες, μόνο λογαριασμοὺς τοῦ σκολειοῦ. Αἴ, ἔλεγα κάποτε τῆς γυναίκας μου, κι αὐτὸ καλὸ εἶναι, κάλλιο αὐτὸ παρὰ νὰ κάθεται καὶ νὰ μοῦ διαβάζῃ Ερωτόκριτους. Σὰ συνήθισε λιγάκι τὸ μαγαζί, λέγω, ἂς τόνε στείλω κι ὡς τὴ Σμύρνη νὰ πάρῃ νὰ μοῦ ψουνίσῃ καὶ μιὰ φορά. Τοῦ δίνω τὰ χρήματα, τόνε βάζω σ' ἕνα καΐκι, καὶ τό[illegible]

[illegible]

Τέχουγε αὐτὰ ἡ δύστυχη γυναῖκα του κ'

"The GRESHAM,"
Κεφάλαιον Λιρ. Στερλ. 9,500,000

Μεγάλη Αγγλικὴ Ασφαλιστικὴ Εταιρία ΖΩΗΣ
Ιδρυθεῖσα τῷ 1848

Γεν. Επόπτης
Ν. Κ. ΡΟΣΣΙΔΗΣ

Πράκτορες
Κ. ΟΥΪΤΤΕΑΛ &